

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. София, 19.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ в публично заседание на осми октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Мирослав Г. Георгиев
Кристина Гюрова

при участието на секретаря Елена Д. Чаушева
като разгледа докладваното от Андрей Ангелов Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20211100603157 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 22.03.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 20 089/2019г. СРС, НО, 121 състав е признал подсъдимия М. ИЛ. М. за невиновен в това, че в периода от 25.10.2019 г. до 31.10.2019 г. в гр.София, с две деяния, които осъществяват състава на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от субективна и обективна страна продължение на предшестващите, разгласил позорни обстоятелства за тъжителя С. С. Й., както следва:

- на 25.10.2019 г. в 23.18 часа в гр.София, в социалната мрежа „Facebook“ в профил с наименование „М.М.“, разгласил позорни обстоятелства за тъжителя С. С. Й. чрез изразите: "Баща й е човека на втората снимка, казва се М. Й. (навремето, по комунистическо, са му викали М. е., доносник към партията, сега собственик на небезизвестната верига магазини #Т.) ", "Тези хора са похитили детето ми и буквално не знам, жива ли е, здрава ли е, в България ли е, не е ли!";

- на дата 31.10.2019 г. в 10.33 часа в гр.София, в социалната мрежа „Facebook“ в профил с наименование „М.М.“, разгласил позорни обстоятелства за тъжителя С. С. Й. чрез израза: "Това са хората, похитили детет ми...", поради което на основание чл. 304

от НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.148, ал.2, вр. ал.1, т.2, пр.2, вр. чл.147, ал.1 от НК.

От така постановената присъда е останал недоволен частния тъжител С. С. Й., която чрез повереника си адв. Н.Д. я обжалва изцяло. Във въззивната жалба се оспорва законосъобразността на присъдата на СРС, като се счита същата за неправилна (постановена в нарушение на материалния закон) и необоснована (постановена в разрез със събраните по делото доказателства). Прави се искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде осъден по повдигнатото му обвинение.

Срещу така депозираната въззивна жалба по реда на чл. 322 от НПК е постъпило възражение от служебно назначения защитник на подс. М. – адв. Н.Д., в което се изтъкват съображения за правилността на присъдата, респ. недоказаността на обвинението, както и неоснователността на направените в жалбата искания за събиране на доказателства.

В съдебно заседание упълномощеният повереник на тъжителя – адв. Н.Д. изцяло поддържа депозираната жалба, като счита за събрани по делото достатъчно доказателства за авторството на деянието; оспорва и правните изводи на СРС, като намира че са осъществени състави на престъпленията обида и клевета. Претендира направените пред въззивния съд разноси, за което представя списък на направените разноси.

Частният тъжител Й., редовно призован, не се явява пред въззивната инстанция.

Служебно назначеният защитник на подс. м. – адв. Н. Д. счита, че жалбата на тъжителя Й. е неоснователна, поради което моли да бъде оставена без уважение и да бъде потвърдена атакуваната присъда. В подкрепа на тезата си се позовава на доводите, изтъкнати в писмен вид по реда на чл. 322 от НПК.

Подс. М. в хода на съдебните прения не излага собствени доводи, изразявайки съгласие с тези на защитника си.

В предоставената му последна дума моли за потвърждаване на присъдата на СРС.

Въззивният съд не счете за необходимо да допуска провеждането на съдебно следствие и събирането на доказателства.

Съдът, като съобрази изложените доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата, намира за установено следното:

На първо място следва да бъде посочено, че СРС е допуснал нарушение на процесуалните правила в разпореждането си от 24.02.2020г., пренесено и в атакуваната присъда, тъй като не е правно не е отразил (квалифицирал) двете деяния като извършени в условията на продължавано престъпление (с привръзка с чл.26, ал.1 от НК), каквито обстоятелства са били наведени в молбата от 31.10.2020г. на повереника и каквото словесно описание е налично в присъдата от 22.03.2021 г. Допуснатото от СРС нарушение въззивният съд определя като несъществено (недовело до нарушаване на права на страните по делото), тъй като правната рамка на обвинението (квалификацията) е иманентно свързана с правото на подсъдимия да научи в какво точно е обвинен, респ. да не бъде изненадан с акта по съществото по делото (присъдата). С последващото оправдаване на подс. М. по повдигнатото му обвинение, СРС е санирал допуснатото нарушение на правото му на защита, тъй като с оправдателния си акт си в най – пълна степен е гарантирал правото на защита на привлеченото към наказателна отговорност. С оглед изложеното, въззивната инстанция намира, че в хода на първоинстанционното съдебно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, от което следва, че не се налага първоинстанционната присъда да бъде отменяна, съответно делото да бъде върнато за ново разглеждане на СРС, а въззивната инстанция следва да провери обосноваността и законосъобразността на обжалваната присъда.

В изпълнение на задълженията си да извърши собствен анализ на събраните от първата инстанция доказателства настоящият състав прие за установено **от фактическа страна**, че:

Частният тъжител Й. и подс. М. имат връзка помежду си, доколкото от съвместното си съжителство на подсъдимия с дъщерята на М. е родено през 2017 г. дете - Е.. Частният тъжител Й. е един от управителите на „Т. БГ” ООД гр.София заедно с дъщеря си М.С.. Частният тъжител Й. се запознал със съдържанието на публикация от 25.10.2019 г., публикувана в 23.18 часа на същата дата от профил „М.М.” в социалната мрежа „Facebook”, която съдържала следните изрази: "Баща й е човека на втората снимка, казва се М. Й. (навремето, по комунистическо, са му викали М. е., доносник към партията, сега собственик на небезизвестната верига магазини Ш.)", "Тези хора са похитили детето ми и буквално не знам, жива ли е, здрава ли е, в България ли е, не е ли!". Негово достойние станала и с публикация от дата 31.10.2019 г. в 10.33 часа в същата социална мрежа и същия профил, в която се съдържал следния израз: "Това са хората, похитили детет ми...". От тези публикации той се почувствал засегнат и унижен.

Няколко информационни сайта възпроизвели впоследствие горецитираните публикации във „Facebook”, сред които <https://trafficnews.bg/> и <https://lupa.bg/>.

Тези факти се установяват еднопосочно и безпротиворечиво от доказателствената съвкупност, обхващаща показанията на разпитаните в хода на първоинстанционното съдебно следствие св. Б.Б. и А.Д. (показанията на която обективно не допринасят за изясняване на обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото) и приобщените писмени доказателства (вкл. пр.пр. № 15 374/2014г. по описа на СРП). Наслагването на безпротиворечивостта на средствата за попълване на делото с интересоваща информация с тяхната убедителност, водят до доказателствен извод за липса на необходимост от техния анализ, респ. за несъмнено установяване на съществените за правилния изход на делото обстоятелства. Обективно събраната по делото (в първоинстанционното съдебно следствие) доказателствена съвкупност не разкрива противоречия относно интересоващите делото факти, поради което по аргумент за противното от чл. 305, ал.3, изр.2 от НПК не е необходим подробен анализ на информационните носители с оглед преценката им за достоверност. Съществено е, че от писмените доказателства, показанията на св. Б. и косвено от тези на св. Д. се установява наличието на престъпление против личността на тъжителя Й., както и неговият механизъм (посредством социалната мрежа „Фейсбук“), като спорният по делото момент касае авторството на неговото извършване. Според първоинстанционния съдебен състав такъв идентитет между автора на публикацията и подс.М. не е установен. Този доказателствен извод на СРС е обоснован и направен в съответствие с правилата на чл. 303, ал.1 и ал.2, вр. чл. 103, ал.1 и ал.2 от НК, постановяващи основополагащите правила при преценката на съда относно доказаността или недоказаността на обвинението – за недопустимост обвинението да се основава на предположения и да е несъмнено доказано, като доказателствената тежест по дела от частен характер е възложена върху частния тъжител, а обвиняемият не е длъжен да доказва, че е невинен.

В конкретния случай подс. М. не се е възползвал от правото си да даде обяснения по повдигнатото му обвинение, в които да не е отрекъл (да е потвърдил), че е автор на инкриминираните изрази. Това поведение на подсъдимия е налагало процесуална активност на обвинителната теза, която чрез верига от косвени доказателства да обоснове това обстоятелство, но това не е сторено. Извън съвпадането на личното и фамилното имена на подсъдимия с имената на профила на лицето във „Фейсбук“ и твърдяната връзка между подсъдимия и пострадалия, опосредствана чрез детето Е., други доказателства за авторството на деянието по делото не са налични. От друга страна практиката на ВКС е еднозначна, че при наличието на доказателства, които не установяват пряко извършването на деянието от страна на подсъдимия (косвени, улики) е необходимо същите да отговорят на определени условия, за да послужат като основание за постановяване на осъдителна присъда: 1. Да са няколко, а не едно; 2. Направените въз основа на тях изводи са единствено възможните; 3. Всяко косвено доказателство е свързано с основния факт на

делото и е от такова естество, че обсъдено във връзка с всички останали, съставлява заедно с тях едно харМ.чно цяло и дава основание да се направят изводи относно основния факт.

В конкретния случай действително уликите са две, но не отговарят на другите два критерия: фактите на съвпадение на личното и фамилно имена и посочването на детето Е. като негова дъщеря правят единствено възможно (вероятно) подсъдимият да е действителния ползвател на този профил, но не установяват категорично (несъмнено) този факт; ноторен факт е, че не е необходимо посочването на действителни имена при регистрация във „Фейсбук“, а несъмнено потребители с подобни имена (който не се отличават с някаква специфичност) са няколко; липсват събрани данни по делото кога са вписани данните за потребителя, нито пък данни, които еднозначно да установят, че подс. М. е действителния ползвател на конкретния профил, липсват назначени експертизи, които да установяват идентичност между снимката на потребителя и подсъдимия или идентичност между снимките към публикацията от 25.10.2019г. с тези на тъжителя, неговата дъщеря или внучка. В тази смисъл поради липсата на проявена активност при обосноваване на обвинителната теза, веригата на косвените доказателства не позволява както направата на единствено възможен извод за авторството на деянието от страна на привлечения към наказателна отговорност от една страна, а от друга – липсва взаимовръзка между установените по делото обстоятелства, които да изгражда ясна и еднозначна картина за факта на извършителиство от страна на подс. М.. В тази смисъл следва извод за недоказаност на това обстоятелство от тъжителя, върху който лежи доказателствената тежест да установи и този включен в предмета на делото факт.

В заключение втората инстанция не намери основание за упражняване на правомощията си по чл.316 от НПК и установяване на нови фактически положения, тъй като фактическата обстановка по делото е правилно и законосъобразно изяснена от първоинстанционния съд и са установени по безспорен начин обстоятелствата, релевантни за правилното му решаване и визирани в чл.102, т.т.1-3 от НПК.

На базата на възприетите фактически обстоятелства районният съд правилно е заключил **от правна страна**, че подс. М. не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението „клевета“.

Да за приеме липсата на извършено от подсъдимия престъпление против личността на тъжителя Й., СРС е приел, че обвинението е недоказано, тъй като „... не може да се направи категоричен извод, че подсъдимият М. е автор на публикации от 25.10.2019 г. и дата 31.10.2019 г., в социалната мрежа „Facebook“, в която са посочени инкриминираните изрази ... в производството пред настоящата инстанция не можа да се установи по несъмнен и категоричен начин, че публикуваните постове са с автор

именно подсъдимия, а не трето лице....“.

Настоящият въззивен съдебен състав възприема тези аргументи от правната обосновка на обжалваната присъда.

Законосъобразно с оглед разпределението на доказателствената тежест в производството (чл. 103, ал.1 от НПК – Тежестта да докаже обвинението по дела, образувани по тѣжба на пострадалия, лежи върху частния тѣжител) СРС е счел, че авторството на инкриминираните по делото деяния от страна на подс. М. е недоказано. Както бе посочено по – горе и според настоящия съдебен състав по делото е налице е обосновано съмнение по отношение главния факт по делото – участието на подсъдимия във вмененото му деяние. От събраните по делото гласни и писмени доказателства не е възможно да бъде направен единствен и категоричен извод, че е осъществен съставът на престъпление от привлеченото към наказателна отговорност лице. Съвкупната преценка на установените по делото обстоятелства не мотивира настоящия съдебен състав да направи извод за доказаност по изискуемия от чл.303, ал.2 от НПК начин на обвинението срещу подс. М. по настоящото дело. Предвид недоказаността на авторството на деянието следва да бъде приложени последиците, визирани в чл.304 от НПК – подсъдимият да бъде оправдан. Недопустимо е постановяването на осъдителна присъда при недоказаност на обвинението по несъмнен начин, когато не са изяснени напълно обстоятелствата, касаещи същото обвинение. Само когато всички факти, включени в причинно-следствения процес на престъпното деяние и неговото авторство бъдат установени безспорно и категорично, съдът може да постанови съответна осъдителна присъда. Последната не може да почива на предположения, на съмнителни, несигурни и колебливи изводи досежно автора на престъплението и неговите обективни и субективни признаци. Съдът признава подсъдимия за виновен само и единствено когато обвинението е доказано по несъмнен начин /чл.303, ал.2 от НПК/, което е гаранция за реализиране правата на подсъдимия в наказателния процес, произтичащи от презумпцията за невиновност, установена в чл.16 от НПК. Несъставомерността на деянието от обективна страна означава, че е невъзможно да са осъществени признаците на състава на престъплението от субективна страна, поради което обсъждането наличието на умисъл у подсъдимия е безпредметно.

Поради изложеното съвпадане на фактическите и правни изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, постановената от СРС, НО, 121 състав присъда по НЧХД № 20 089 по описа за 2019 г. следва да бъде потвърдена.

При цялостната служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, други и съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата.

Воден от горното и основание чл. 338 от НПК, Софийски градски съд, НО, XIV
въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 22.03.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 20 089
по описа за 2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____